

UZASADNIENIE

W pozwie z 20 marca 2015 r., skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w miejscowości S. w Republice Czeskiej Oddział w Polsce z siedzibą w W., A. P. wniósł o:

I. zasądzenie od pozwanego:

- 1) 250.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek wypadku komunikacyjnego z 19 sierpnia 2014 r. z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 marca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2) 15.872 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 marca 2015 r. do dnia zapłaty, w tym:
 - a) kwoty 14.872 zł tytułem zwrotu kosztów opieki za okres od 19 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r.,
 - b) kwoty 600 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu leków,
 - c) kwoty 400 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów jego konkubiny do szpitala;
- 3) po 2.658 zł miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby (w zakresie opieki – 2.508 zł miesięcznie i w zakresie kosztów leczenia, w tym zakupu leków, wizyt lekarskich i dojazdów do placówek medycznych – 150 zł) począwszy od 1 stycznia 2015 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 marca 2015 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości;

II. przyznanie renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca w kwocie:

- 61,28 zł za okres od 20 do 31 sierpnia 2014 r.,

- po 262,74 zł miesięcznie począwszy od 1 września 2014 r. i na przyszłość

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2015 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości;

III. ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące powstać w przyszłości skutki wypadku.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew – k. 2–12)

Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady i wysokości, zaprzeczając, iż jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda świadczeń dochodzonych pozwem. Wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powoda do zaistnienia zdarzenia i rozmiaru jego skutków, którego zakres oszacował na 50%, argumentując, że doznane przez powoda obrażenia ciała świadczą o tym, że w chwili wypadku nie miał on zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Pozwany zakwestionował:

- wysokość żądanego przez powoda zadośćuczynienia, podnosząc, że podany przez niego stopień uszczerbku na zdrowiu oszacowany na poziomie 73-102% a będący podstawą wyliczenia kwoty nie jest poparty żadnymi dowodami

osób posiadających wykształcenie medyczne, a żądana kwota 250.000 zł nie jest sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445§1 k.c.;

- wysokość żądanego odszkodowania w zakresie kosztów opieki osób trzecich, renty na zwiększone potrzeby renty z tytułu utraconych zarobków, podnosząc, że okres, za jaki powód żąda zwrotu kosztów opieki obejmuje pobyt powoda w szpitalu, podane przez powoda stawki godzinowe za jedną godzinę opieki są zawyżone i nie znajdują odzwierciedlenia w przepisach prawnych, natomiast koszty zakupu leków, wizyt lekarskich i dojazdów do placówek medycznych są przez powoda nieudowodnione;

- żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za dalsze mogące powstać w przyszłości skutki wypadku, wskazując, że powód nie udowodnił, aby rokowania na przyszłość związane ze stanem jego zdrowia były niekorzystne.

Nadto pozwany zakwestionował zasadność żądania zapłaty odsetek liczonych w sposób określony w pozwie, podnosząc, że winny one zostać zasądzone dopiero od chwili wyrokowania.

(odpowiedź na pozew – k. 131-135)

W piśmie z dnia 19 maja 2015 r. powód dokonał modyfikacji powództwa:

- cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 50.000 zł z tytułu zadośćuczynienia w związku z wypłatą tej kwoty przez pozwanego w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

- rozszerzył powództwo w taki sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.600 zł tytułem poniesionych przez powoda wydatków na wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu prowadzonym ;przez ubezpieczyciela z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma modyfikującego pozew do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powód podtrzymał żądanie pozwu wnosząc o:

I. zasądzenie na jego rzecz od pozwanego:

- 1) 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 2) 15.872 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 3) po 2.658 zł miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby począwszy od 1 stycznia 2015 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 marca 2015 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości,
- 4) odsetek ustawowych od kwoty 50.000 zł za okres od 1 marca 2015 r. do dnia 23 kwietnia 2015 r.;

II. przyznanie renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca w kwocie:

- 61,28 zł za okres od 20 do 31 sierpnia 2014 r.,

- po 262,74 zł miesięcznie począwszy od 1 września 2014 r. i na przyszłość

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2015 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości.

Odpis powyższego pisma doręczono pozwanemu w dniu 18 maja 2015 r.

(pismo procesowe powoda k. 165-167)

Pozwany w piśmie z dnia 23 czerwca 2015 r. wniósł o oddalenie powództwa także w rozszerzonym zakresie.

Na rozprawie w dniu 14 sierpnia 2015 r. pozwany oświadczył, że w toku postępowania likwidacyjnego uznał swą odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 19 sierpnia 2014 r. do kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia i podtrzymał żądanie oddalenia powództwa.

(pismo procesowe pozwanego k. 173-173v.; protokół z rozprawy z dnia 14.08.2015 r. k. 183-183v.)

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2017 r. Sąd zabezpieczył roszczenie powoda przez zobowiązanie pozwanego płacenia na rzecz powoda renty na zwiększone potrzeby na czas trwania procesu w wysokości 600.

(postanowienie k. 404; uzasadnienie postanowienia k. 428)

W piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 27 lutego 2018 r. powód rozszerzył powództwo w ten sposób, że w miejsce dochodzonej pierwotnie renty z tytułu utraconych zarobków wniósł o zasądzenie od pozwanego:

1) kwoty 8.068,92 z tytułu utraconych zarobków za okres od 20 sierpnia 2014 r. do 28 lutego 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w następujący sposób:

- a) od kwoty 1.637,72 zł od 1 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- b) od kwoty 262,74 zł miesięcznie od 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- c) od kwoty 262,74 zł od 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- d) od kwoty 262,74 zł od 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- e) od kwoty 262,74 zł od 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,
- f) od kwoty 262,74 zł od 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,
- g) od kwoty 262,74 zł od 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- h) od kwoty 262,74 zł od 11 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- i) od kwoty 262,74 zł od 11 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- j) od kwoty 262,74 zł od 11 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,
- k) od kwoty 262,74 zł od 11 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- l) od kwoty 262,74 zł od 11 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- m) od kwoty 262,74 zł od 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- n) od kwoty 262,74 zł od 11 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

2) renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków, płatnej z góry do dnia 10-go każdego miesiąca w kwocie:

a) po 1.355,69 zł miesięcznie za okres od dnia 1 marca 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od:

- kwot po 262,74 zł od miesięcznie od 11 dnia każdego miesiąca do dnia zapłaty,

- kwot po 1.092,95 zł miesięcznie od dnia doręczenia odpisu przedmiotowego pisma procesowego pozwanemu do dnia zapłaty,

b) po 1.459,48 zł miesięcznie za okres od dnia 1 stycznia 2017 r. do 9 sierpnia 2017 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od:

- kwot po 262,74 zł od miesięcznie od 11 dnia każdego miesiąca do dnia zapłaty,

- kwot po 1.196,74 zł miesięcznie od dnia doręczenia odpisu przedmiotowego pisma procesowego pozwanemu do dnia zapłaty.

Jednocześnie powód cofnął powództwo w zakresie renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków na przyszłość i podtrzymał powództwo w pozostałym zakresie.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zmodyfikowanej formie.

(pismo procesowe powoda k. 546-550; protokół z rozprawy z dnia 27.02.2018 r. k. 555-556)

Na ostatniej rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, która odbyła się w dniu 6 marca 2018 r. strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

(protokół z rozprawy z dnia 6.03.2018 r. k. 55-560)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

19 sierpnia 2014 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego obrażeń ciała doznał A. P.. Tego dnia powód jechał jako pasażer samochodem marki D. (...). Podczas wykonywania przez kierującego pojazdem manewru skrętu w lewo doszło do zderzenia z jadącym z naprzeciwka samochodem marki K. O..

Bezpośrednio po wypadku samochód D. (...) zapalił się. Pomocy uwięzionym w pojeździe udzielili pracownicy firmy wykonującej prace porządkowe na pasie drogi obok miejsca wypadku.

(okoliczności bezsporne; notatka urzędowa Policji ze zdarzenia drogowego k. 29-30; zeznania świadka B. K. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:32:43 k. 226v.]; zeznania świadka A. S. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:38:43 k. 227]; zeznania świadka M. K. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:40:51 k.227])

Przybyli na miejsce wypadku ratownicy medyczni wypięli powoda z pasów bezpieczeństwa.

(zeznania świadka J. O. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:05:06 k. 225v.-226v.]; zeznania świadka D. Ś. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:42:52 k.227v.])

W trakcie prowadzenia akcji ratunkowej powód stracił przytomność, którą odzyskał dopiero w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego (...) w Z., dokąd został przetransportowany wezwaną na miejsce zdarzenia karetką pogotowia. Po wykonaniu wstępnej diagnostyki – CT głowy i kręgosłupa szyjnego, twarzoczaszki, klatki piersiowej, miednicy oraz brzucha, został przekazany do Oddziału Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej, gdzie zdiagnozowano u niego następujące obrażenia: złamanie trzonu kości udowej prawej z kątowym ustawieniem odłamów, wieloodłamowe złamanie kompresyjno-rozszerzonego kłykcia przyśrodkowego bliższego końca kości piszczelowej lewej, złamanie przedniej i tylnej panewki prawego stawu biodrowego bez przemieszczenia odłamów, złamanie dystalnego końca kości promieniowej prawej, złamanie V kości śródreza po stronie prawej, ranę opuszka palca III ręki lewej, ranę pięty prawej, wielomiejscowe złamanie kości nosa, uraz głowy z utratą przytomności, uraz twarzoczaszki – stłuczenie tkanek miękkich po stronie prawej podstawy czaszki do sklepiści, krwiak w

tkankach miękkich okolicy prawego oczodołu, uraz wielonarządowy – stłuczenie płata lewego płuca. Wobec powoda zastosowano leczenie zachowawcze: w dniu

19 sierpnia – repozycję zamkniętą złamań kości promieniowej prawej oraz V kości śródreżca prawego w krótkotrwałym znieczuleniu dożylnym, założono opatrunek gipsowy dłoniowo-ramienny z objęciem palców IV-V. Zszyto ranę opuszka palca III ręki lewej, odkażono ranę pięty prawej. Zastosowano wyciąg bezpośredni za guzowatość kości piszczelowej prawej. Wykonano punkcję stawu kolanowego – ewakuowano krwiaka oraz zastosowano szynę gipsową stopowo-udową na kończynę dolną prawą. W dniu 21 sierpnia wykonano operację repozycji zamkniętej i stabilizacji złamania tronu kości udowej prawej gwoździem śródszpikowym LFN. Ranę pięty zaopatrzono opatrunkiem. W dniu 25 sierpnia przeprowadzono zabieg operacyjny repozycji otwartej i złamania kłykcia przyśrodkowego lewej kości piszczelowej płytką przednio-tylną oraz śrubą ciągnącą, założono szynę gipsową stopowo-udową. 29 sierpnia powód został wypisany do domu z zaleceniem dalszego leczenia w (...), zmiany opatrunku co 2-3 dni, usunięcia szwów po 14 dniach od zabiegu, fotelowo-łóżkowego trybu życia z zakazem obciążania kończyn dolnych oraz stosowania przepisanych leków. Wystawiono recepty na Fragmin amp., Cyklo 3 fort, paoltram cembo, ratundil retard.

Po wypisaniu ze szpitala powód leczył się w Poradni POZ oraz Ortopedycznej. Była także konsultowany przez laryngologa. Od 6 września 2014 r. pozostaje pod opieką psychologa Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej.

W dniach 21-31 grudnia 2014 r. powód przebywał w Oddziale Rehabilitacji Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego (...)w celu usprawnienia. Do tego czasu prowadził łóżkowy tryb życia. Po wypisaniu ze szpitala powód zaczął chodzić przy pomocy kul łokciowych częściowo obciążając kończynę dolną prawą.

W styczniu 2015 r. powód był usprawniany ambulatoryjnie w Poradni Rehabilitacji w (...) w S..

W okresie 19 – 22 marca 2015 r. był ponownie hospitalizowany w Oddziale Rehabilitacji (...)w Z., gdzie rozpoznano zrost opóźniony złamania trzonu kości udowej prawej. Wykonano zabieg dynamizacji zespolenia.

W dniach 2-7 sierpnia 2015 r. powód przeszedł powtórna hospitalizację w Oddziale Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej (...) w Z. z powodu stawu rzekomego kości udowej prawej. Usunięto poprzednie zespolenie i po rozwierceniu kanału szpikowego wprowadzono gwoździe Medgal z dociskiem odłamów. Przebieg pooperacyjny był niepowikłany i powoda wypisano do domu z zaleceniem chodzenia o kulach z obciążaniem operowanej kończyny. Po zabiegu został pddany usprawnianiu w Oddziale Rehabilitacji w okresie od 11 do 18 sierpnia 2015 r.. Usprawnianie w warunkach ambulatoryjnych powód kontynuował w październiku 2015 r. z powodu dolegliwości bólowych lewego stawu kolanowego w lutym 2016 r. zgłosił się do prywatnego gabinetu ortopedycznego. Zastosowano trzykrotne iniekcje dostawowe z kwasu hialuronowego i zlecono przyjmowanie leku chondroprotektynowego Structum. W marcu 2016 r. powód rozpoczął chodzenie bez kul łokciowych. W lipcu 2017 r. przeprowadzono u niego zabieg operacyjny usunięcia zespolenia z kości piszczelowej lewej. Po upływie 2 tygodni od zagojenia się rany pooperacyjnej powód odstawił kule.

(okoliczności bezsporne; karta informacyjna pomocy doraźnej w (...) k. 38-38v.; karta informacyjna leczenia szpitalnego w Oddziale Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego (...)w Z. k. 31-34; dokumentacja medyczna k. 39-92, 95-101, 102-103, 169-169v., 378-384; zaświadczenie od psychologa k. 93; karta informacyjna leczenia szpitalnego w Oddziale Rehabilitacji Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego (...) w Z. k. 94; historia leczenia rehabilitacyjnego w (...) w S. k. 111-112; karta informacyjna leczenia szpitalnego w Oddziale Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego (...) w Z. k. 168; karta informacyjna leczenia szpitalnego w Oddziale Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego (...)w Z. k. 208-208v. skierowanie na oddział rehabilitacyjny k. 209; karta informacyjna leczenia szpitalnego w Oddziale Rehabilitacji Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego (...)w Z. k. 211; historia choroby k. 328-331; skierowanie na zabiegi rehabilitacyjne; karta informacyjna leczenia szpitalnego w Klinice Otolaryngologii, Onkologii Laryngologicznej, Audiologii i Foniatrii (...) w Ł. k. 455-456, 482; Skierowanie na dalsze leczenie laryngologiczne k. 457)

Okoliczność, iż powód był zapięty w pasy bezpieczeństwa jest wysoka zważywszy na całokształt urazów, jakich doznał on w wypadku. Można przypuszczać, że gdyby powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, to uraz głowy, jakiego doznał w wypadku, miałby szerszy zakres.

(opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii dr med. J. F. k. 346-350)

Po wypadku A. P. nie leczył się psychiatrycznie. Korzystał z pomocy psychologicznej realizowanej przez Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Z. w ramach sesji domowych.

U powoda w związku z wypadkiem doszło do przekroczenia możliwości adaptacyjnych ustroju, w wyniku czego rozwinęły się u niego symptomatyczne zaburzenia psychopatologiczne spełniające kryteria diagnostyczne.

Po wypadku A. P. miał obniżony nastrój, stał się płacziwy, denerwował się, że nie może nic sam zrobić. Miał poczucie krzywdy i obniżenia własnej wartości oraz problemy w zakresie koncentracji uwagi i procesu zapamiętywania nowych informacji, skutkujące osłabieniem aktywności celowej i zainteresowań oraz ograniczeniem kontaktów interpersonalnych. Odczuwał niepokój i ucisk w klatce piersiowej, było mu słabo, duszno, miał problemy ze snem. Pesymistycznie patrzył w przyszłość, doświadczył utraty poczucia bezpieczeństwa, kontroli nad swoim życiem i sprawnością psychofizyczną. Myślał nawet o tym, że lepiej by było, jakby umarł z teściem. Do dziś powód boi się jeździć samochodem.

Wypadek był punktem zwrotnym w życiu powoda, u którego nadal utrzymuje się obniżone poczucie bezpieczeństwa, uczucie lęku, niepokoju w ruchu ulicznym, lęk o własne zdrowie, sprawność fizyczną, obniżenie nastroju, niski poziom energii i aktywności.

(opinia sądowo – psychiatryczna biegłego sądowego specjalisty psychiatry dr n. med. A. R. k. 245-263)

U powoda w związku z wypadkiem wystąpiły (i nadal trwają) zaburzenia adaptacyjne po postacią reakcji depresyjno - lękowej, wyrażające się: obniżeniem nastroju ze skłonnością do płaczliwości, labilnością emocjonalną, doświadczaniem niepokoju, napięcia lub drażliwości, złości, niepokojem związanym z własną przyszłością, sprawnością fizyczną, lękiem przed poruszaniem się pojazdami, okresowo występującymi myślami rezygnacyjnymi, zaniżeniem samooceny, poczuciem nieprzydatności, obniżeniem sprawności pamięci bezpośredniej i zdolności koncentracji uwagi.

(opinia sądowo – psychologiczna biegłego sądowego specjalisty psychologii mgr M. P. k. 265-272)

Powoda codzienne bolała głowa. Od czasu, kiedy zaczął chodzić przy pomocy kul łokciowych, odczuwał on bóle kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z promieniowaniem do prawego biodra i lewego podudzia spowodowane wzmożonym napięciem mięśni przykręgosłupowych. Wystąpiło u niego bólowe ograniczenie ruchomości odcinka lędźwiowego oraz obustronnie dodatni objaw Laseque'a przy kącie około 75°.

Skutkiem wypadku jest u powoda ograniczenie ruchów w stawie promieniowo - nadgarstkowym prawym. Powód, który jest osobą praworęczną, odczuwa mniejszą sprawność prawej ręki, której siła chwytu jest nieco osłabiona w porównaniu z ręką lewą. Od strony promieniowej opuszki palca III ręki lewej obecne jest nieznaczne stopnia bliznowate zgrubienie skóry. Po stronie bocznej w rzucie krętarza większego widoczna jest blizna pooperacyjna dł. 7 cm dobrze wygojona, niezrośnięta z podłożem. Blizna o podobnym charakterze dł. 6 cm widoczna jest po stronie bocznej obwodowej części uda po wprowadzeniu śrub blokujących. Bóle obu kończyn dolnych nasilają się u powoda w okresach zmian atmosferycznych. Powód utykana lewą kończyną dolną. Uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu wywołał u powoda nerwicę pourazową.

(opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii lek. med. J. B. k. 305-309; opinia biegłego sądowego w zakresie rehabilitacji medycznej dr n. med. G. – Ż. – B. k. 487-497 i uzupełniająca opinia tego biegłego złożona na rozprawie

w dniu 27.02.2018 r. k. 355v.; opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii dr med. J. F. k. 346-350 i uzupełniająca opinia tego biegłego złożona na rozprawie w dniu 28.12.2016 r. k. 398-398v.)

U powoda pojawiły się okresowe zawroty głowy. Miał on uczucie zatkania nosa w lewym przewodzie.

(opinia biegłego sądowego w zakresie laryngologii i audiologii dr hab. med. S. K. k. 420-425 i uzupełniająca opinia tego biegłego k. 463-464)

Zakres cierpień psychicznych powoda wynikających z następstw wypadku był umiarkowany i trwa nadal.

(opinia sądowno – psychiatryczna biegłego sądowego specjalisty psychiatry dr n. med. A. R. k. 245-263)

Zakres cierpień fizycznych i psychicznych powoda w związku z uszczerbkiem neurologicznym doznany w wypadku utrzymuje się mniej więcej na stałym, umiarkowanym poziomie, który należy oszacować na 4 punkty (w skali od 0-10).

(opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii lek. med. J. B. k. 305-309)

W związku z obrażeniami ortopedycznymi powód doznał bardzo dużych cierpień fizycznych w pierwszym okresie po wypadku, spowodowanych bólem towarzyszącym wielomiejscowym złamaniom, zabiegom operacyjnym, niedogodnościami unieruchomienia gipsowego. Aktualnie cierpienia fizyczne dotyczą przewlekłych dolegliwości w obrębie lewego stawu kolanowego, ich przyczyną jest rozwój pourazowych zmian zwyrodnieniowych stawu.

(opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii dr med. J. F. i uzupełniająca opinia tego biegłego złożona na rozprawie w dniu 28.12.2016 r. k. 398-398v.)

Złamanie kości nosa oraz stłuczenie tkanek miękkich okolicy nosa i oczodołu prawego skutkowało u powoda dolegliwościami bólowymi w pierwszych 10 dniach po wypadku, Dolegliwości te stopniowo malały oraz powinny ustąpić całkowicie po ok. 2 tygodniach.

(opinia biegłego sądowego w zakresie laryngologii i audiologii dr hab. med. S. K. k. 420-425 i uzupełniająca opinia tego biegłego k. 463-464)

Cierpienia fizyczne powoda spowodowane bólem pourazowym złamanych kończyn, koniecznością poddania się zabiegom operacyjnym, unieruchomieniem prawej dominującej kończyny górnej gipsie dłoniowo - ramiennym oraz prowadzeniem przez 3 miesiące łóżkowego trybu życia, były bardzo duże, a po usunięciu gipsu z prawej kończyny górnej - duże. Potem cierpienia te były mierne z nasilaniem się do znacznych podczas bolesnych ćwiczeń biernych redresyjnych przykurczonych stawów i nauki chodzenia o kulach bez odciążania kończyny dolnej prawej. Po operacji dynamizacji zrostu w marcu 2015 r. utrzymywały się nadal na miernym poziomie z powodu konieczności noszenia ortozy podczas chodzenia o kulach z markowanym obciążaniem kończyny lewej. Po operacji stawu rzekomego kości udowej w sierpniu 2015 r., po której zlecono chodzenie w ortezie lewego stawu kolanowego z pełnym obciążaniem kończyny lewej, cierpienia fizyczne stopniowo zmniejszały się do niewielkich i od marca 2016 r. do chwili obecnej są niewielkie, z okresowym nasilaniem do miernych po przeciążeniach i zmianach pogody.

(opinia biegłego sądowego w zakresie rehabilitacji medycznej dr n. med. G. – Ż. – B. k. 487-497 i uzupełniająca opinia tego biegłego złożona na rozprawie w dniu 27.02.2018 r. k. 355v.)

Z psychologicznego punktu widzenia u powoda wskazana byłaby psychoterapia wspierająca odbywająca się raz w tygodniu. Koszt sesji psychoterapeutycznej w placówce niepublicznej wynosi 100-140 zł.

(opinia sądowno – psychologiczna biegłego sądowego specjalisty psychologii mgr M. P. k. 265-272)

Z aspektu psychiatrycznego powód winien podjąć leczenie psychiatryczne w tym farmakoterapeutyczne mające na celu zmniejszenie nasilenia objawów psychopatologicznych zgłaszanych obecnie przez powoda. Powód leczenie

psychiatryczne może podjąć w ramach opieki NFZ, koszty leczenia farmakoterapeutycznego są zależne od doboru stosowanych leków, średnio ok. 50 złotych/miesiąc.

(opinia sądowno – psychiatryczna biegłego sądowego specjalisty psychiatry dr n. med. A. R. k. 245-263)

W związku ze uszkodzeniami neurologicznymi - bólami głowy i kręgosłupa L/S powód przyjmuje nadal doraźnie ogólnie dostępne leki przeciwbólowe, np. Ibuprom, Ibum. Miesięczny koszt takiego leczenia wynosi 10-20 złotych.

(opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii lek. med. J. B. k. 305-309)

W aspekcie ortopedycznym, długotrwałe, powikłane brakiem zrostu złamanie trzonu kości udowej prawej przedłużyło okres rekonwalescencji powoda, co rzutuje na jego obecną dysfunkcję ruchową. Przebyte złamanie w obrębie prawego nadgarstka powoduje utrudnienie dźwigania cięższych przedmiotów, wykonywanie czynności manipulacyjnych prawą ręką.

Do kosztów leczenia ortopedycznego należy wliczyć wydatki związane z dwukrotną iniekcją kwasu hialuronowego do lewego stawu kolanowego. Jest to kwota rzędu ok. 400 zł. Celowe jest dalsze leczenie chondroprotektoryjne – stosowanie środków wzmacniających chrząstkę stawową preparatami glikozaminy (miesięczny koszt takiej terapii wynosi ok. 30 zł.) i kwasu hialuronowego (roczny koszt terapii to ok. 1.000 zł, w tym koszt zakupu leku + iniekcja). Powód wymaga okresowej kontroli ortopedycznej w ramach NFZ. Koszty prywatnych wizyt u ortopedy wahają się od 100 do 200 zł.

(opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii dr med. J. F. k. 346-350 i uzupełniająca opinia tego biegłego złożona na rozprawie w dniu 28.12.2016 r. k. 398-398v.; faktury k. 104-106,108,2014-218)

W okresie pierwszych 3 miesięcy fotelowo - łóżkowego trybu życia konieczne były iniekcje podskórne przeciwzakrzepowego leku Fragmin 5000j, stosowania przeciwobrzękowego leku Cyclo 3 fort i leków przeciwbólowych, których średni koszt wynosił około 50 zł miesięcznie. Po rozpoczęciu pionizacji i nauki chodzenia o kulach z zakazem obciążania kończyny lewej, konieczne było przyjmowanie doraźnie leków przeciwbólowych, których koszt miesięczny wynosił ok. 30 zł. Po operacji stawu rzekomego w sierpniu 2015 r. poza doraźnie stosowanymi lekami przeciwbólowymi ponownie musiał stosować iniekcje leku przeciwzakrzepowego Celxane oraz tabletek Osteogenonu przyspieszającego postęp zrostu kostnego. Z powodu dolegliwości lewego stawu kolanowego po złamaniu przestawowym celowe były wspierające regenerację chrząstki stawowej 2-krotne iniekcje dostawo we kwasu hialuronowego (koszt 2x400 zł) oraz doustne przyjmowanie Structum (60 tabl. 47,72 zł). Ponadto powód poniósł koszt zakupu kul łokciowych w wysokości 70 zł. Powód wymaga okresowych kontroli ortopedycznych, ze względu na obecność metalu zespalającego trzonu kości udowej prawej oraz niestabilności lewego stawu kolanowego po złamaniu przestawowym, wymagającego ewentualnej artroskopii. Koszt konsultacji ortopedycznej w placówkach niepublicznych wynosi 120 - 250 zł. Koszt badania MR stawu kolanowego wynosi około 300 zł. Ze względu na zagrożenie szybkim rozwojem samoistnych pourazowych zmian zwyrodnieniowych w lewym stawie kolanowym i prawym stawie biodrowym, powód powinien kontynuować 2 x w tygodniu pływanie oraz ćwiczenia czynne w wodzie, celem jak najdłuższego utrzymania obecnego stanu czynnościowego narządu ruchu. Wskazana jest fizykoterapia zwalniająca postęp samoistnej choroby zwyrodnieniowej stawów (magneto- i laseroterapia), która powinna być przeprowadzana ambulatoryjnie co 6 miesięcy w ramach refundacji NFZ oraz 1 x na 2 - 3 lata kompleksowa rehabilitacja sanatoryjna przyznawana przez NFZ na podstawie wniosku lekarskiego. Podczas 21 dniowego turnusu sanatoryjnego bezpłatne są zabiegi podstawowe oraz częściowa refundacja NFZ kosztów hotelowo - żywieniowych. Kuracjusz wnosi opłatę uzdrowską średnio 3 zł za każdy dzień pobytu oraz pozostałą część kosztów hotelowo - żywieniowych, których wysokość zależy od standardu sanatorium oraz od pory roku i wynosi w sezonie 630 - 795 zł, a poza sezonem 200 - 630 zł.

(opinia biegłego sądowego w zakresie rehabilitacji medycznej dr n. med. G. – Ż. – B. k. 487-497 i uzupełniająca opinia tego biegłego złożona na rozprawie w dniu 27.02.2018 r. k. 355v.; faktura k. 332)

Powód zażywa witaminę D3, leki na refluks żołądka, na który nie cierpiał przed wypadkiem, środki uspokajające zapisane przez psychologa. W ramach rehabilitacji powód skorzystał z zabiegu tzw. pola magnetycznego, ponosząc tego tytułu koszt w wysokości 70 zł.

(zeznania świadka J. O. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:05:06 k. 225v.-226v.]; paragon k. 213)

Podczas hospitalizacji powoda w Oddziale Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej w okresie od 19 do 29 sierpnia 2014 r., jego stan wymagał stałej opieki. Przez ten czas przy łóżku powoda w szpitalu ustawicznie czuwała jego partnerka J. O. (1), która wzięła z tego powodu urlop. J. O. (1) wyręczała personel szpitala w czynnościach związanych z pielęgnacją chorego (zwilżała mu usta, dbała o zapewnienie właściwej temperatury i wentylacji na sali, zmieniała pampersy, wykonywała czynności higieniczne, obserwowała powoda i zgłaszała lekarzowi niepokojące objawy).

Po wypisaniu powoda do domu, wymagał on dalszej, stałej opieki. Powód nie wstawał z łóżka, wymagał pomocy przy wszystkich czynnościach związanych z codziennym funkcjonowaniem. Powodem wciąż zajmowała się jego partnerka, która kontynuowała urlop. Powód wymagał karmienia, trzeba mu było podawać napoje przez słomkę. Po powrocie J. O. (1) do pracy, w opiece nad powodem pomagała jej córka. Powód przebywał w domu do listopada 2014 r. Następnie w okresie 21 listopada – 31 grudnia 2014 r. odbył rehabilitację w warunkach oddziału (...) szpitala. Powódka codziennie, rano i wieczorem przyjeżdżała do szpitala. Przywoziła powodowi jedzenie, pomagała mu w kąpielach. Po powrocie z rehabilitacji powód poruszał się o kulach. Ręka powoda nie była sprawna. Powód wciąż wymagał pomocy.

Powód po wypadku bał się wsiadać do samochodu, stał się niespokojny, w nocy zgrzytał zębami. Pojawiły się u niego problemy z pamięcią, zaczął przekręcać słowa i niewyraźnie mówić. Trudno mu było pogodzić się z tym, że nie może już pomagać partnerce w cięższych pracach domowych (palić w piecu, nosić węgiel, rąbać drewno).

(zeznania świadka J. O. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:05:06 k. 225v.-226v.]

Wypadek spowodował przede wszystkim utrudnienia lokomocyjne powoda. Złamanie w obrębie zarówno prawej, jak i lewej kończyny dolnej spowodowało, że chory w okresie pierwszych 3 miesięcy od wypadku zmuszony był do prowadzenia łóżkowo-fotelowego trybu życia.

W związku z obrażeniami ortopedycznymi powód wymagał pomocy osób trzecich w wymiarze ok. 6 godzin dziennie w czasie pierwszych 3 miesięcy po wypadku. Dotyczyła ona wszystkich czynności życia codziennego łącznie z pomocą w myciu i ubieraniu. Po tym czasie powód wymagał pomocy w wymiarze ok. 4 godzin dziennie do października 2015 r. Pomoc ta dotyczyła zakupów, domowych prac porządkowych, przygotowania obiadu. Od listopada 2015 r. do lipca 2016 r. zakres pomocy zdaniem biegłego wynosił 3 godziny dziennie przy zakupach, pracach domowych i porządkowych. Po tym czasie powód nadal potrzebuje pomocy w zakresie zakres ok. 1 godziny dziennie (zakupy, cięższe prace domowe). Mimo postępującego procesu zdrowienia powód ma nadal ograniczone możliwości poruszania się poza domem, W dojazdach do lekarza, załatwiania koniecznych spraw administracyjnych wymaga asekuracji drugiej osoby

(opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii dr med. J. F. i k. 346-350 uzupełniająca opinia tego biegłego złożona na rozprawie w dniu 28.12.2016 r. k. 398-398v.)

W pierwszych 3 miesiącach pobytu w domu powód był całkowicie niezdolny do wykonywania wszystkich czynności samoobsługowych (załatwianie czynności fizjologicznych, mycie, ubieranie, jedzenie) i dnia codziennego (sprzątanie, przygotowywanie posiłków, zakupy). W następnych 9 miesiącach utrzymywały się utrudnienia w samodzielnym wykonywaniu czynności higienicznych i wszystkich codziennych. Od sierpnia 2015 r. do lipca 2017 r. był ograniczony w czynnościach codziennych wymagających stania, chodzenia, wykonywanych w pozycjach kucznych oraz przenoszenia ciężarów powyżej 5 kg. Od września 2017 r. jest ograniczony w długotrwałym staniu i chodzeniu, kucaniu oraz przenoszeniu ciężarów powyżej 11 kg. W pierwszych 3 miesiącach po przedmiotowym wypadku zdaniem biegłego powód wymagał pomocy osób trzecich w wymiarze 6 godz. na dobę, w kolejnych 4 miesiącach w wymiarze 3 godzin

dziennie, od kwietnia 2015 r. do 08.09.2017 r. w wymiarze 2 godz. dziennie. Od września 2017 r. wymaga pomocy sporadycznie w czynnościach wykonywanych w pozycjach kucznych i w przenoszeniu ciężarów ponad 11 kg.

(opinia biegłego sądowego w zakresie rehabilitacji medycznej dr n. med. G. – Ż. – B. k. 487-497 i uzupełniająca opinia tego biegłego złożona na rozprawie w dniu 27.02.2018 r. k. 355v.)

Łącznie uszczerbek na zdrowiu powoda w następstwie wypadku z dnia 19 sierpnia 2014 r. wynosi 55%, w tym trwałe uszczerbek na zdrowiu wynosi nie mniej niż 29%, natomiast długotrwałe uszczerbek na zdrowiu nie mniej niż 26%, przy czym:

- z punktu widzenia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii powód doznał 10% uszczerbku na zdrowiu [zaburzenia depresyjno - lękowe];

- z punktu widzenia biegłego sądowego z zakresu neurologii powód doznał 20% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu [pkt 11a 10% (nerwica pourazowa), pkt 94c - 10% (pourazowe zespoły korzeniowe z odcinka L/S kręgosłupa)];

- z punktu widzenia biegłego sądowego z zakresu ortopedii powód doznał 22% trwałego uszczerbku na zdrowiu [pkt 147a - 5% (złamanie kości udowej prawej), pkt 158a -10% (złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej), pkt 122a - 7% (złamanie dalszej nasady kości promieniowej prawej)] i 8% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu /pkt 98 - 5% (złamanie w obrębie miednicy po stronie prawej), pkt 141 a - 2% złamanie V kości śródreżca prawego), pkt 141a - 1% (blizna opuszki palca III ręki lewej)];

- z punktu widzenia biegłego sądowego z zakresu laryngologii powód doznał 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu [pkt 20a przebyte złamanie kości nosa];

- z punktu widzenia biegłego sądowego z zakresu rehabilitacji medycznej powód doznał 27% trwałego uszczerbku na zdrowiu [pkt 147a - 5% (złamanie kości udowej wygojone w ustawieniu anatomicznym z niewielkim ograniczeniem ruchomości w stawie biodrowym), pkt 98-5% (złamanie panewki stawu biodrowego wygojone z ograniczeniem ruchomości), pkt 158a - 10% (złamanie kości piszczelowej lewej z rozszczepieniem kłykcia bocznego, wygojone z niestabilnością i ograniczeniem ruchomości kolana), pkt 122a -5% (złamanie dalszej nasady kości promieniowej prawej wygojone z ograniczeniem ruchomości nadgarstka), pkt 141 a - 2Vo (złamanie V kości śródreżca prawego z ograniczeniem czynnego odwodzenia w wysokości IV i V palca)].

Przed wypadkiem A. P. był zatrudniony jako piekarz u prywatnego przedsiębiorcy ze średnim wynagrodzeniem za pracę w kwocie 1.089,65 zł netto.

Po wypadku w okresie od 21 września 2014 r. do 16 lutego 2015 r. powód przebywał na zasiłku chorobowym wynoszącym średnio 683,90 zł netto.

Następnie w okresie od 17 lutego 2015 r. do 11 lutego 2016 r. powód pobierał świadczenie rehabilitacyjne w średniej wysokości 777,77 zł netto.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 11 marca 2016 r. ustalił, że powód jest całkowicie niezdolny do pracy w związku ze stanem narządu ruchu do 31 marca 2017 r., a stwierdzona niezdolność powstała w trakcie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 13 kwietnia 2016 r. ZUS odmówił powodowi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wobec stwierdzenia braku wymaganego okresu składkowego. Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie powoda od tejże decyzji.

Z dniem 26 kwietnia 2016 r. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył powoda do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, ze wskazaniem potrzeby zatrudnienia do w warunkach pracy chronionej. Wskazano na

ograniczenia zatrudnienia w postaci: ciężkiej pracy fizycznej, dźwigania, pracy na wysokości, długotrwałego siedzenia lub stania.

(zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 109; zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach ZUS k. 551; orzeczenia lekarza orzecznika ZUS – świadczenie rehabilitacyjne na 6 miesięcy od daty wyczerpania zasiłku chorobowego k. 219, 220; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – o całkowitej niezdolności do pracy k. 339; decyzja ZUS o odmowie przyznania renty k. 341 ; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi k. 553; orzeczenie o niepełnosprawności k. 385)

W okresie od kwietnia do października 2016 r. powód korzystał ze wsparcia finansowego Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w postaci zasiłku celowego w zakresie dożywiania.

(decyzje (...)) k. 342-344)

Po ustaniu świadczeń wypłacanych przez ZUS powód w dniu 1 lutego 2017 r. zarejestrował się w urzędzie pracy. W dniu 5 lipca 2017 r. u powoda przeprowadzono zabieg usunięcia metalu z kolana, po którym powód przez 30 dni przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Powód od 10 sierpnia 2017 r. jest zatrudniony na pełen etat w prywatnej firmie w charakterze pracownika ochrony. Zarabia średnio 1.550 zł. Obecnie powód mieszka z J. O. (1) i jej córką. Partnerka powoda zarabia 1.750 zł brutto. Jej córka jest dorosła, utrzymuje się samodzielnie, studiuje i pracuje

(zeznania świadka J. O. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:05:06 k. 225v.-226v.] ; umowy o pracę k. 542-544; wyciąg z rachunku bankowego k. 545; zeznania powoda - protokół z rozprawy z dnia 27.02.2018 r. [adn.: 00:05:44 k. 555v.]

W chwili wypadku powód miał 33 lata i był zdrowym i aktywnym mężczyzną. Mieszkał z partnerką w domu jednorodzinnym. Czynn timeruczestniczył w pracach związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego, bardzo lubił jeździć rowerem.

Powoda do dziś boli kręgosłup prawa noga i głowa. Puchną mu nogi i nie może długo chodzić. Powód ma problemy z pamięcią, boi się jeździć samochodem i zostawać sam w domu. Wszędzie chodzi z partnerką.

(zeznania świadka J. O. (1) - protokół z rozprawy z dnia 8.12.2015 r. [adn.: 00:05:06 k. 225v.-226v.]

Dochodzenie prowadzone w sprawie przedmiotowego wypadku przez Prokuraturę Rejonową w Zgierzu zostało zakończone w dniu 28 listopada 2014 r. umorzeniem postępowania.

Samochód D. (...) był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

(okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 29 stycznia 2015 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu. Wniósł o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 400.000 zł, odszkodowania w kwocie 15.872 zł, przyznanie renty miesięcznej na zwiększone potrzeby w kwocie po 2.658 zł począwszy od dnia 1 stycznia 2015 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca, przyznanie renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca w kwocie: 61,28 zł za okres od 20 do 31 sierpnia 2014 r. i po 262,74 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 września 2014 r. i na przyszłość.

Pozwany zarejestrował szkodę pod numerem (...) o czym poinformował powoda w piśmie z dnia 4 lutego 2015 r., wnosząc w nim jednocześnie o uzupełnienie zgłoszenia o wymienione w piśmie dokumenty i informacje.. powód nie udzielił odpowiedzi pozwanemu, ponieważ część z żądanych dokumentów została już dołączona do zgłoszenia szkody, a pozostała – zdaniem powoda, nie miała znaczenia dla ustalenia zasady i zakresu odpowiedzialności pozwanego. Pismem z dnia 26 lutego 2015 r. pozwany poinformował, że nie może zakończyć procesu likwidacji szkody w ustawowym terminie.

Decyzją z dnia 23 kwietnia 2015 r. pozwany przyznał i wypłacił powodowi kwotę 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia, wskazując, że powód nie zakończył leczenia powypadkowego, a zgromadzone dokumenty pozwoliły na wypłatę świadczenia w kwocie bezsporne, a zadośćuczynienie o charakterze całościowym będzie możliwe do rozpatrzenia po zakończonym leczeniu i uzupełnieniu dokumentacji medycznej z leczenia i rehabilitacji.

(zgłoszenie szkody z potwierdzeniem nadania k. 113-120; decyzja pozwanego k. 170; potwierdzenie przelewu k. 171; korespondencja pozwanego powodem k. 121-124)

Powód w postępowaniu likwidacyjnym był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru. W związku z tym poniósł on koszty w wysokości 3.600 zł.

(faktura k. 172)

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na powołanych dowodach, w szczególności: dowodach z dokumentów - nie budzących wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i nie kwestionowanych w zasadniczej części zeznaniach świadków J. O., B. K., D. Z., A. S., M. K., D. Ś., zeznaniach powoda oraz opiniach biegłych lekarzy. Przedłożone przez biegłych opinie są wyczerpujące, rzetelne oraz udzielają odpowiedzi na postawione pytania. Sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą medyczną. Biegli przy wydawaniu opinii dysponowali dokumentacją lekarską powoda, jak również przeprowadzili stosowne badania przedmiotowe.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Ponieważ zasada odpowiedzialności strony pozwanego wobec powoda nie była sporna, dość wskazać, że w myśl art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z obowiązującej w chwili zdarzenia ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013.392 t.j, z dnia 2013.03.26) w zw. z art. 436 §1 w zw. z art. 435 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 34 ust 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Materialnoprawną podstawę żądań powoda stanowią przepisy art. 444 k.c. i 445§1 k.c.

Zgodnie z treścią art. 444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Stosownie do treści art. 445§1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą powstać w przyszłości. Ma w swej istocie ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć.

Pozwany, który początkowo kwestionował powództwo co do zasady i wysokości, ostatecznie uznał swoją odpowiedzialność w sprawie do kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia wypłaconej powodowi w toku postępowania likwidacyjnego.

W pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa.

Przepis art. 445 § 1 k.c. pozwala na przyznanie odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia - zadośćuczynienie stanowi pieniężną rekompensatę naruszenia integralności cielesnej oraz zdrowia pokrzywdzonego. Ma stanowić wyrównanie cierpień fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości, które zostały wywołane uszkodzeniem ciała. Z natury swej może jedynie złagodzić doznane w związku z urazem lub rozstrojem zdrowia cierpienie fizyczne i psychiczne.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi jedynie, że powinna to być suma odpowiednia, co wymaga od sądu wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, takich jak stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanej, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, artystycznej. Stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu stanowi pomocnicze kryterium w ocenie rozmiaru krzywdy doznanej przez poszkodowaną. Z uwagi na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, ale z drugiej strony nie może też być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia na jego rzecz z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę kwoty 250.000 zł, a następnie ograniczył żądane pozwu w tym zakresie o kwotę 50.000 zł, wypłaconą mu przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego, cofając zarazem żądanie w tej części. W konsekwencji wniósł o zasądzenie z tego tytułu kwoty 200.000 zł.

Analizując okoliczności faktyczne rozpatrywanej sprawy Sąd, kierując się treścią opinii biegłych, ale i zeznaniami świadków, a także samego powoda, uznał za zasadne żądanie zasądzenia dalszego zadośćuczynienia w kwocie 150.000 złotych, która łącznie z kwotą 50.000 zł wypłaconą już przez stronę pozwaną daje 200.000 zł.

Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na względzie, że wskutek wypadku powód doznał znacznych i długotrwałych cierpień fizycznych i psychicznych związanych najpierw z samym zdarzeniem, licznymi zabiegami chirurgicznymi, potem długim, związanym z kilkukrotnymi hospitalizacjami leczeniem i usprawnianiem, bólem, utratą sprawności i związanym z tym poczuciem sprawczości, czy wreszcie trwałym oszpecceniem kończyn. Wprawdzie rokowania co do stanu zdrowia powoda są dobre, ale stan jego zdrowia, był, w dacie opiniowania, utrwalony, co oznacza, że powód nie wróci już do pełnej sprawności. Powód nadal boryka się z utrudnieniami w życiu codziennym związanymi z dolegliwościami wynikającymi z bólu i niepełnej sprawności, ale co także bardzo istotne, ze skutkami wypadku w sferze psychiki – osłabieniem pamięci, koncentracji, a co za tym idzie procesów poznawczych, czy wreszcie objawami lękowymi.

Na skutek wypadku życie powoda istotnie zmieniło się. Powód ze sprawnego i samodzielnego mężczyzny w sile wieku i możliwości, wykonującego obowiązki zawodowe, domowe, zmienił się w osobę najpierw wymagającą opieki, a potem, gdy już nie potrzebował pomocy w samoobsłudze, osobę niezdolną do cięższych prac i wysiłku, co bardzo silnie doskwiera powodowi w sferze emocjonalno – psychicznej i odczuwalne jest przez jego najbliższych. Szczególnie źle powód znosi fakt, że wskutek jego niepełnosprawności, wiele obowiązków, w tym utrzymanie rodziny, spadło na jego partnerkę.

Szkody niemajątkowej nie da się ująć w czystych kategoriach ekonomicznych. Co oczywiste, uszczerbek na zdrowiu psychicznym i fizycznym nie może zostać całkowicie zrestytuowany poprzez świadczenia pieniężne. Niemniej jednak jeśli uszczerbek ten może być złagodzony poprzez przyznanie kwoty, to musi być to kwota znacząca. Jako kryterium pomocnicze, ale bardzo istotne Sąd brał pod uwagę stopień trwałego, pozostającego w związku z wypadkiem, uszczerbku na zdrowiu, który został oceniony przez biegłych łącznie na aż 55%. Biorąc pod uwagę rozmiar krzywdy doznanej przez powoda przyznana kwota 150.000 zł dalszego zadośćuczynienia (która łącznie z kwotą 50.000 zł wypłaconą przez stronę pozwaną daje 200.000 zł), nie jest, w ocenie Sądu, wygórowana.

W ocenie sądu zadośćuczynienie w tej kwocie uwzględnia jego istotę, która polega na zapewnieniu pokrzywdzonemu satysfakcji przez dostarczenie określonej kwoty pieniężnej z przeznaczeniem na konsumpcję dóbr materialnych i duchowych.

Z w/w względów powództwo z zakresie pozostałej żądanej przez powoda kwoty zadośćuczynienia, Sąd oddalił.

O odsetkach za opóźnienie od zasądzonego zadośćuczynienia sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 k.c. mając na uwadze datę zgłoszenia roszczenia pozwanemu towarzystwu (29 stycznia 2015 roku) i ustawowy 30-dniowy termin do zapłaty.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Nadto powód domagał się odszkodowania w łącznej kwocie 19.482 zł, obejmującej koszty zakupu leków – 600 zł, kwoty koszty dojazdu konkubiny powoda do szpitala 400 zł, koszty opieki osób trzecich za okres od 19 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. w łącznej kwocie 14.872 zł i koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika powoda poniesione przez niego w postępowaniu likwidacyjnym 3.600 zł.

Żądanie powoda w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

1/ koszty zakupu leków w kwocie 600 zł, konieczność stosowania leków wynika z załączonej dokumentacji medycznej powoda i nie zostało zakwestionowane przez biegłych;

2/ koszty opieki osób trzecich nie przewyższały kosztów tej opieki we wskazanym okresie od 19 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. określonych w opiniach biegłych ortopedy i rehabilitanta,

3/ koszt wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika powoda w postępowaniu likwidacyjnym wynikał z załączonej faktury vat.

O odsetkach za opóźnienie od zasądzonego zadośćuczynienia sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 k.c. mając na uwadze datę zgłoszenia roszczenia pozwanemu towarzystwu (29 stycznia 2015 roku) i ustawowy 30-dniowy termin do zapłaty.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 444 §2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Renta z tytułu zwiększenia się potrzeb poszkodowanego dotyczy sytuacji, gdy w wyniku doznanej szkody istnieje konieczność ponoszenia wyższych kosztów utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb w porównaniu do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Wyrównuje się m.in. koszty stałej opieki i lekarstw. Przyznanie renty z tego tytułu nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki.

Roszczenie powoda o zasądzenie miesięcznej renty na zwiększone potrzeby okazało się uzasadnione w wymiarze: 1.798 złotych za okres od 1 stycznia 2015 roku do 31 października 2015 roku, 1.468 złotych za okres od 1 listopada 2015 roku do 31 lipca 2016 roku i 808 (osiemset osiem) złotych za okres od 1 sierpnia 2016 roku i na przyszłość, poczynając od 1 października 2015r. i na przyszłość, obejmującej koszty opieki osób trzecich i koszt zakupu leków.

Na marginesie wskazać należy, że uwzględnieniu roszczenia z tytułu zwiększonych potrzeb nie stoi na przeszkodzie fakt, iż opiekę nad poszkodowanym sprawowali jego najbliżsi. Podobnie przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb na podstawie art. 444 §2 k.c. nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi wydatki z tym związane. Do przyznania renty z tego tytułu wystarcza samo powstanie u poszkodowanego zwiększonych potrzeb, jako następstwo czynu niedozwolonego.

Kolejne żądanie powoda opiewa na utracone zarobki w związku z częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej. Żądanie zasądzenia renty wyrównawczej, jako rekompensaty za utracone przez poszkodowanego, wskutek

niezdolności do pracy zarobki, znajduje oparcie w treści art. 444 § 2 k.c., w myśl którego, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej (...), może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W orzecznictwie wskazuje się, że wysokość renty powinna odpowiadać różnicy między zarobkami, jakie poszkodowany mógłby osiągać, gdyby nie uległ wypadkowi, a wynagrodzeniem, jakie – w konkretnych warunkach – jest w stanie uzyskać przy wykorzystaniu swej uszczuplonej zdolności do pracy, z tym zastrzeżeniem, że poszkodowany nie ma obowiązku podjęcia się każdej pracy (wyrok SN z dnia 8 czerwca 2005 r., V CK 710/2004, LEX nr 183607). Nadto przyjmuje się, że należy brać pod uwagę realną, praktyczną możliwość podjęcia przez poszkodowanego pracy w granicach zachowanej zdolności do pracy, a nie możliwość teoretyczną. Wskazać przy tym należy, że orzeczenie ZUS, uznające powoda za częściowo niezdolnego do pracy, nie ma przesądzającego znaczenia, zważywszy, że nie determinuje ono orzeczenia co do renty wyrównawczej z mocy przepisów kodeksu cywilnego, a jedynie uzasadnia przyznanie, niezależnych od niej, świadczeń z ubezpieczenia społecznego (tak np. uzasadnienie do wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 czerwca 2014r. w sprawie I ACa 1539/13).

Powód w pozwie dochodził zasądzenia renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków w kwocie po 262,74 złotych miesięcznie począwszy od dnia 1 września 2014 r. i na przyszłość oraz kwotę 61,28 złotych za okres od 20 do 31 sierpnia 2014 r. Przed wypadkiem powód osiągał minimalne wynagrodzenie krajowe, które jest corocznie podwyższane. W latach 2015 - 2017 wynagrodzenie minimalne przedstawiało się następująco: w 2015 r. wynosiło 1.750 złotych brutto tj. 1.286,16 złotych netto, w 2016 r. wynosiło 1.850 złotych brutto tj. 1.355,69 złotych netto, w 2017 r. wynosiło 2.000 złotych brutto tj. 1.459,48 złotych netto. Powód w poszczególnych okresach na przestrzeni od września 2014 r. do lutego 2016 r. miał wypłacany zasiłek chorobowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne w różnych wysokościach. Przy obliczaniu kwoty utraconych zarobków należy przyjąć, iż powód gdyby nie uległ wypadkowi osiągałby co najmniej kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę. Zatem dochód powoda gdyby nie uległ wypadkowi w okresie od 20 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. wyniósłby 4.780,40 złotych [421,80 zł (wynagrodzenie jakie powód uzyskiwał w okresie od 20 sierpnia do 31 sierpnia 2014 r.) + 4.358,60 zł (tj.: 4 m-ce x 1.089,65 zł)]. Za rok 2015 r.: 15.433,92 zł [tj.: 1.286,16 zł x 12 m-cy], za okres od 01 stycznia 2016 r. do 28 lutego 2016 r.: 2.711,38 zł [tj.: 1.355,69 zł x 2 m-ce]. [4.780,40 zł + 15.433,92 zł + 2.711,38 zł = 22.925,70 zł].

Z załączonego do pozwu zaświadczenia pracodawcy wynika, iż w miesiącu sierpniu 2014 r. kwota wypłaconego wynagrodzenia wyniosła 1.028,37 zł - zatem była o 61,28 złotych niższa od kwoty, którą powód otrzymałby gdyby nie przebywał na zwolnieniu. Kwota wynagrodzenia chorobowego wypłaconego przez pracodawcę za okres od 01 września do 20 września 2014 r. wyniosła 581,15 złotych. Z zaświadczenia ZUS z dnia 22 lutego 2018 r. wynika, iż suma wypłaconego przez ZUS zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 21 września 2014 r. do 11 lutego 2016 r. wyniosła 14.214,35 złotych [61,28 zł + 581,15 zł + 14.214,35 zł = 14.856,78 zł].

Decyzją z dnia 13 kwietnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił powodowi przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołanie powoda od ww. decyzji ZUS został oddalony. Zatem począwszy od 12 lutego 2016 r. powód pozostawał bez żadnych świadczeń.

Od 1 lutego 2017 r. powód był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy. A od 10 sierpnia 2017 r. podjął zatrudnienie. Zatem od dnia 1 marca 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. zasadne jest żądanie kwoty po 1.355,69 złotych miesięcznie tytułem utraconych zarobków (tj. kwoty minimalnego wynagrodzenia netto obowiązującego w 2016 r.), a w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do 9 sierpnia 2017 r. kwoty po 1.459,48 złotych miesięcznie (tj. kwoty minimalnego wynagrodzenia netto obowiązującego w 2017 r.)

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził na rzecz powoda:

tytułem utraconych zarobków kwotę 8.068,92 (osiem tysięcy sześćdziesiąt osiem 92/100) złotych za okres od 20 sierpnia 2014 roku do 28 lutego 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od:

a.kwoty 1.637,71 złotych od dnia 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

b.kwoty 262,74 złote od dnia 11 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

c.kwoty 262,74 złote od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

d.kwoty 262,74 złote od dnia 11 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

e.kwoty 262,74 złote od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;

f.kwoty 262,74 złote od dnia 11 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;

g.kwoty 262,74 złote od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;

h.kwoty 262,74 (złote od dnia 11 września 2015 roku do dnia zapłaty;

i.kwoty 262,74 złote od dnia 11 października 2015 roku do dnia zapłaty;

j.kwoty 262,74 złote od dnia 11 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;

k.kwoty 262,74 złote od dnia 11 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty;

l. kwoty 262,74 złote od dnia 11 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

ł.kwoty 262,74 złote od dnia 11 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

m.od kwoty 3.278,32 złotych od dnia 27 lutego 2018 roku, do dnia zapłaty

oraz tytułem renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków, płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca w kwocie:

a.po 1.355,69 złotych miesięcznie za okres od dnia 1 marca 2016 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od:

- kwot 262,74 złote miesięcznie od 11 dnia każdego miesiąca do dnia zapłaty;

- kwot po 1.092,95 złote miesięcznie od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;

b.po 1.459,48 (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt dziewięć 48/100) złotych miesięcznie za okres od 1 stycznia 2017 roku do 9 sierpnia 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od

- kwot po kwot 262,74 (dwieście sześćdziesiąt dwa 74/100) złote miesięcznie od 11 dnia każdego miesiąca do dnia zapłaty;

- kwot po 1.196,74 (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt sześć 74/100) złotych miesięcznie od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia zapłaty.

Raty renty wyrównawczej stają się wymagalne sukcesywnie, stąd odsetki od uchybienia terminu płatności każdej z nich nawiązujące do tej wymagalności. Także i tu wysokość renty odpowiada najniższemu wynagrodzeniu netto, a podstawą faktyczną zasadzenia jest poczynione założenie, że gdyby powód pracował, to uzyskałby przynajmniej kwotę najniższego wynagrodzenia.

Powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 50.000 zł z tytułu zadośćuczynienia i w zakresie renty miesięcznej z tytułu utraconych zarobków na przyszłość. W związku z tym postępowanie w tej części Sąd umorzył przy zastosowaniu art.355§1 k.p.c. w zw. z art.203§1 k.p.c. O kosztach w tym zakresie Sąd orzekł rozstrzygając całościowo o kosztach procesu.

Zasądzenie określonego świadczenia z art. 444 § 1 i 2 k.c. czy 445 k.c. nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mające powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia (tak SN w uchwale składu 7 sędziów z dnia 12.04.1970r., III PZP 34/69, OSNCP 1970 nr 12 poz. 217), a podstawą prawną powyższego jest art. 189 k.p.c. Ocena, czy powód ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody na osobie mogące powstać w przyszłości z danego zdarzenia, może zostać dokonana jedynie z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy.

Interes ten wyraża się w tym, by nie doszło do przedawnienia roszczeń oraz pogorszenia się sytuacji poszkodowanego, który w kolejnym procesie, w związku z upływem czasu mógłby napotkać trudności przy wykazywaniu przesłanek odpowiedzialności. Ustalenie odpowiedzialności na przyszłość umożliwia poszkodowanemu dochodzenie kolejnych roszczeń, nawet gdy owe dalsze skutki wystąpią po upływie terminu przedawnienia (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 17 kwietnia 1970, III PZP 34/69, OSNC 1970 r., nr 12, poz. 217).

W przedmiotowej sprawie, nie zachodzą podstawy do ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c. Nie zachodzi aktualnie obawa przedawnienia roszczeń powoda. Strona pozwana nie neguje swojej odpowiedzialności za skutki wypadku z dnia 19 sierpnia 2014 r. Z kolei nawet ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość nie zwolniłoby powoda w razie sporu z obowiązku wykazania związku przyczynowego między nową szkodą a ww. zdarzeniem. Powód nie wykazywał natomiast, aby w przyszłości mógł napotkać trudności np. ze zgromadzeniem stosownego materiału dowodowego dla wykazania ewentualnych żądań tudzież z innych przyczyn nie mogłyby zrealizować roszczeń w drodze powództwa o zapłatę. Przede wszystkim zaś powód nie wykazał aby urazy jakich doznał on w wypadku miały spowodować wystąpienie w przyszłości dalszej ewentualnej szkody.

Pozwany, stosownie do art. 6 k.c., nie udowodnił przyczynienia się powoda do powstania szkody, które uzasadniałoby zmniejszenie przyznanego zadośćuczynienia. Pozwany podniósł, że powód w chwili wypadku nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, jednakże okoliczność ta nie wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Świadkowie, którzy uczestniczyli bezpośrednio w akcji ratunkowej, nie potwierdzili tego, że powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, natomiast powołany w sprawie biegły ortopeda stwierdził, że okoliczność, iż powód był zapięty w pasy bezpieczeństwa jest wysoka, ponieważ gdyby powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, to uraz głowy, jakiego doznał w wypadku, miałby szerszy zakres.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. z uwagi na to, że powód wygrał sprawę w przeważającej części.

W rozpoznawanej sprawie Sąd zwolnił powoda od obowiązku poniesienia kosztów sądowych w całości, a zatem Sąd w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążył pozwanego nieuiszczoną opłatą sądową od pozwu i poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkami na wynagrodzenie biegłych.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.9.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 163.1348 ze zm.) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając to wszystko na uwadze, należało orzec jak w sentencji.